

SPRAVODAJKA

OBLASTNÉHO KLUBU VOJENSKÝCH VÝSADKÁROV

BANSKÁ BYSTRICA

2

2011

Úvodom

Tak konečne. Asi mi nikto neuverí, ale toto číslo nášho klubového Spravodajcu mi dalo poriadne zabráť. Prerábam ho viac ako desaťkrát, kým som dosiahol ako tak efektívnejšiu formu. Potrápil som sa so zápisnicou z našej výročnej členskej schôdze, ktorú som sa rozhodol nakoniec vypustiť z tohto čísla a vytlačiť ju osobitne s uznesením ako prílohu. Zverejnený je tu len schválený Plán práce na rok 2011 nášho oblastného klubu. Nechcel som porušiť tradíciu a nezačať po úvodných vetách príspevkom od stáleho dopisovateľa nášho kolegu Emila Tencera. Jeho voľné rozprávanie o udalostiach, ktoré predchádzali napísaniu Dejín parašutizmu na Slovensku, je veľmi zaujímavé a dokončenie tohto rozprávania bude uverejnené v budúcom čísle Spravodajcu. Miesto v tomto čísle má osobná recenzia kolegu Vlada Gajdoša z KVVV Praha na knihu o atentáte na Heydricha v nadväznosti na príspevok kolegyně Ľubky Šúplatovej z bratislavského KVV v minulom čísle Spravodajcu. V ďalšom príspevku kolega Laco Haverla opisuje jednu účinnú zbraň, ktorú vojenský výsadbári používali až do jej vyradenia z výzbroje čsl. armády v roku 1967. Po Pláne činnosti v roku 2011 nasleduje stručná informácia zo zasadnutia predsedníctva KVV SR v Žiline v marci 2011 a za ňou je uverejnené niekoľko fotografií z našej a výročných schôdzí KVV, ktorých sa zúčastnili naši členovia ako hostia. Osobitnou prílohou je projekt „Bánovská výzva,“ o ktorom sme sa podrobnejšie informácie dozvedeli na našej výročnej schôdzi. A nakoniec posledná príloha pre našich členov sú propozície „nultého“ kola športovej všestrannosti KVV Banská Bystrica. Chceme si to najprv sami na sebe odskúšať a vychytať „mušky,“ aby sme potom na budúci rok mohli zorganizovať tento pretek za účasti našich KVV SR.

Ivan Bartoš

Napísal som Dejiny parašutizmu na Slovensku

Napísať knihu, to ma v minulosti ani vo sne nenapadlo. K napísaniu knihy som mal určitý sklon už od detských rokov. V tých rokoch som si skladal rôzne veršičky a dokonca aj texty k pesničkám. No, z toho som už dávno vyrástol.

V roku 1943 som nastúpil do štvorročnej Baťovej školy práce v Baťovanoch. Tam som bol kolportérom. Staral som sa o nástenné noviny na našej chodbe na internáte. Na nich som občas aj napísal o živote vo fabrike a na internáte. Písal som články aj do závodného časopisu „Úderník.“ Na vojne som pokračoval v tom istom. Po vojne v roku 1952, kedy som bol krajským náčelníkom para pre Nitriansky kraj, začal som písať do leteckého časopisu Kridla vlasti. V nich som uverejňoval hlavne témy organizácie výcviku v parašutizme, ale i odborné. Potom keď boli premenované na Letectví a kozmonautika, v písaní som pokračoval. Teda celkom 48 rokov. Medzi tým som písal články do krajských novín Nitrianskeho kraja, do rôznych časopisov, ako napríklad Slovenka, Život a iných, čo vtedy u nás vychádzali. Prispieval som aj do Slovenského rozhlasu, štúdiu Banská Bystrica, kde som uverejňoval žarty. Pretože som nebol v rodisku a naša rodina bola veľká, posielal som našim príslušníkom veršované pozdravy. Najviac som sa napísal, keď som vystupoval, ako ľudový rozprávač. Tie rozprávania som si písal vopred a prispôboval ľuďom a prostrediu, v ktorom som vystupoval. Ako podklad k písaniu textu mi slúžili žarty, ktorých

som bol zberateľom. Mám ich vyše šesťtisíc a povedal som si – „už dost!“ Ludové rozprávania som robil na svadbách, narodeninách, výročných schôdzach ROH, MDŽ a na podobných podujatiach. Pri písaní listov som sa neobmedzoval a pravidelne to bolo vždy 4 - 6 strán. Keď som sa s jednou láskou rozišiel, tak na rozlúčku som jej napísal 18-stranový list. U vodárov som pracoval 15 rokov ako ekonomický námestník riaditeľa závodu. Tam som okrem iného mal povinnosť spracovávať riaditeľovi správy o plnení plánu a podobne. Správy som tiež spracovával aj ako funkcionár rôznych spoločenských organizácií. Podľa týchto údajov som bol teda dost' rozpísaný. Bude to stačiť na napísanie Dejín parašutizmu – knihy literatúry faktu?

Keď som v roku 1959 bol predsedom para odboru na Slovensku, požiadal som všetkých krajských náčelníkov para v krajoch, aby z výcviku parašutistov zbierali fotografie a ostatné materiály. Tie by v budúcnosti mohli slúžiť ako podklad k napísaniu dejín. Sám som odkladal podobné údaje z Nitrianskeho kraja. Ale väčšina krajov to nevzala za svoju historickú úlohu. V roku 1968 sa konala v Kuneráde celoslovenská konferencia parašutistov. Na nej boli doc. Vladimír Hlôška, Štefan Gronský, Štefan Uher a Ladislav Vašečka poverení napísaním Dejín parašutizmu na Slovensku. No žiaľ, rok 1968 to prerušil, lebo doc. V. Hlôška, ktorý bol profesorom na Vysokéj škole v Banskej Bystrici, bol zo školy vylúčený pre nesúhlas so vstupom Sovietskych vojsk do Československa. Tak až do roku 1988 sa v tejto oblasti nič už neurobilo. Až koncom roka na podnet Ing. Vladimíra Zámečníka bola zvolaná porada, ktorej sa zúčastnili Doc. Vladimír Hlôška, Ján Major, Emil Tencer, Ladislav Platko a novinár Szomolányi, ktorý mal blízko k parašutizmu, poznal jeho problematiku a preto bol poverený napísaním dejín. Podklady pre ich spracovanie mu mali dodávať všetci ostatní členovia zúčastnení na porade. Ani tento druhý pokus sa nepodaril. A ten tretí potom zastihol mňa.

V roku 1989 som bol na návrh Ing. Vladimíra Zámečníka a SNA poverený napísať dejiny v období do konca roka 1970. Ale to bol pre mňa veľký otáznik - ako začať z ničoho? Je známe, že podniky a štátne organizácie mali povinnosť ročne odkladať do archívu písomné správy, ale Zväzarm si v tej dobe túto povinnosť neplnil. Činnosť aeroklubov nie je zachytená v žiadnom archíve. Len niekoľko poznámok z rokov 1946 – 48 o prvých parašutistoch, ktorí skákali v Bratislave. Tak som túto neľahkú úlohu prijímal s dost' veľkou nevôľou. Len Zámečník, Líška a Sluk na mňa naliehali, aby som sa o to predsa len pokúsil. Boli aj takí, čo sa môjmu povereniu riadne a nahlas zasmiali, ako napríklad bývalý ústredný inšpektor para Jozef Česnek. To ma veľmi nepovzbudilo, ale pustil som sa do plnenia tejto úlohy.

Začal som zbierať materiál, ktorý by mi pomohol od niečoho sa odraziť. Ako prvého som oslovil Ladislava Vašečku, ktorý bol v roku 1946 iniciátorom prvých zoskokov po II. svetovej vojne na Slovensku a v ČSR. Medzitým som písal všetkým známym parašutistom, ktorí robili v minulosti krajských inštruktorov a inšpektorov. Veril som a dúfal, že títo môžu mať u seba odložené materiály z ich činnosti. Obrátil som sa aj na niektorých pamätníkov parašutistov, ktorí sa na rozvoji parašutizmu v Československu podieľali. Písal som aj do zahraničia a to do USA Krmanovi a Mulíkovi, do Kanady Olenočinovi. Do Austrálie Vlastovi Zámečníkovi, Pápežovi, Tiborovi Gleskovi, do Nemecka Lacovi Gleskovi. Písal som aj do Švajčiarska tým, čo tam emigrovali a zostali tam. Od všetkých som žiadal okrem textu, podľa možností aj fotografie z výcviku a pretekov. Zbieranie materiálu doma pokračovalo aj tým, že som navštívil letisko Nitra, kde som mal odložené materiály z Nitrianskeho kraja. Laco Křivda mi odovzdal len záznamy o zoskokoch a ostatné že dali do zberu a dostali za to peniaze. Toto sa v roku 1989 odohrávalo aj na iných letiskách na Slovensku. Korunky boli dôležitejšie ako história.

Zozbieral som knihy, brožúry, ktoré boli k parašutizmu u nás vydané. Mal som k dispozícii aj zahraničnú literatúru z Poľska a ZSSR. Najväčším pomocníkom okrem materiálov vyžiadaných od parašutistov mi boli letecké časopisy, ktoré boli vydávané od roku 1948. Týchto sa mi podarilo zozbierať 1.200 kusov. Bolo potrebné prelistovať ich a preštudovať. Články o parašutizme som musel väčšinou skracovať, prípadne prekladať do slovenčiny. Veľkú časť

bolo potrebné skracovať tak, aby hlavná myšlienka bola zachovaná a zrozumiteľná aj pre nezainteresovaného čitateľa. Trvalo mi to celý jeden rok. Z niektorých krajov som získal zápisnice z činnosti, ako aj protokoly z pretekov. Toto zbieranie mi trvalo tri roky, až som bol pripravený v roku 1992 na začatie písania.

Emil Tencer

Dokončenie v budúcom čísle.

Laurent Binet - HHHH (recenzia)

(Berte prosím recenziu ako osobný pohľad s ktorým nemusí každý zákonite súhlasiť...)

Podľahol som masívnej reklame a kúpil som si ešte koncom roku 2010 knihu, ktorá pojednáva o atentáte na Heydricha, videné očami 38 ročného začínajúceho francúzskeho spisovateľa. Po prečítaní prvých kapitol som zistil, že ide o román, využívajúci radu skutočných dokumentárnych udalostí. Očakával som, že v skoro 350 stránkovej knihe objavím nové informácie hlavne o aktéroch ale neobjavil som nič. *(Pokiaľ nepočítam, že Heydrich si v 30 rokoch zmenil meno z Reinhardt na Reinhard a že Daladier bol za vlády Leona Bluma vo Francúzsku ministrom národnej obrany).* Autor na diaľku polemizuje so spisovateľom A. Burgessom (Sedem mužov na úsvite), či bol Heydrichov mercedes čierny alebo zelený. *(Mercedes bol v BA vystavený počas výstavy v roku 2007).* Autor sa mohol pustiť trochu do fabulácie napr. Adolfa Eichmanna (v roku 1931 sa oženil s Českou Veronikou Lieblovou z Mladej pri Českých Budejoviciach a na Veľkú noc v roku 1945 ešte žil vo vile v pražskej Ořechovke, popravený 29.6.1962 v Izraeli, spálený a popol rozptýlený mimo územie Izraela). I k Heydrichovi a rodine by sa dalo dosť doplniť. Manželka Lina sa v roku 1965 vydala za fínskeho divadelného režiséra Mauno Manninena, zomrela v roku 1985. Druhý syn Heider zomrel v roku 2007(?), dcéra Silke žije v USA, Martha v Nemecku. Pri autorovom pobyte na Slovensku sa priam ponúkala aspoň zmienka reakcie na výsledok konferencie vo Wannsee 20.1.1942 o riešení židovskej otázky. *(R. Heydrich navštívil 10.4.1942 Slovensko a „prisľúbil“ dôstojné zaobchádzanie so slovenskými Židmi, ktorú budú odtransportovaní neďaleko poľského Lublina.)* Nezodpovedanou zostáva i smrť jeho brata Thomasa Heydricha (1906 – 1944) – samovražda alebo nezvestný od 10/1944 na východnom fronte? Niektoré otázky sa snaží zodpovedať nová kniha od Hans Georg Wiedemann *(evanjelický farár) – Môj strýc Reinhard Heydrich. (Synovec Peter Thomas Heydrich 1931-2000/3 vystupoval ako kabaretiér na severe Nemecka a piesne spieval v jazyku jidiš, v roku 1945 navštívil Prahu)* I zostrelenie Heydrichovho Messerschmittu 109 ruskou protiletadlovou batériou nad Berezinom vyvolá okamžite otázku, ako opustil Heydrich lietadlo - asi na padáku... Na druhej strane je chvályhodné, že u Gabčíka používa správne meno - Jozef. *(Na rozdiel od E. Stehlík – Dum Spiro Spero, kde na str. 11 je Josef Gabčík).* Pretože mám české vydanie HHHH a čísla strán by nemuseli sedieť so slovenskou verziou, odvolávam sa na čísla krátkych kapitol. Som si vedomý, že niektoré chyby mohli vzniknúť prekladom z francúzštiny. Hodnosti aktérov by vydali na samostatný článok (kpt. Šustr = škt. Šustr, atď). Nie je to len prekladom, napr. dodnes sa pri preklade amerického commander bežne (i v televízii)

stretávame s neexistujúcou hodnosťou veliteľ (Harmon Rabb v seriáli JAG). *České velenie v roku 2011 takmer zjednotilo hodnosti podľa noriem NATO takže strieborných „trojhviezdičkových“ praporčíkov už nebudú zdraviť ako generálov.* Ale späť ku knihe. Takže čomu sa musia budúci historici - teoretici zaručene vyhnúť? Niektoré nesprávne faktografické údaje:

Kapitola 3) - rozhodne **nesúhlasím** s tvrdením, že : „všetci Česi boli akoby od prírody odbojáři a všetci Slováci kolaboranti.“

127 - rotmajstrovi Antonínovi Svobodovi správne **Karlovi**

143 - obaja sú siroty, nemajú ženu ani deti - použil by som asi, že sú **slobodní**

146 - "rakva" - prezývka lietadla Whitley (tiež „slon“), Anthropoid letel v lietadle Halifax.

152 - toho 28. decembra 1941 - i keď pripočítame rozdiel medzi českým a anglickým časom, správny dátum vysadenia je **29. decembra 1941**

182 - Morávek v žiadnom prípade neprebehne jeden z pražských mostov cez Vltavu **ale prichádza od Břevnova, od vozovny Střešovice a je zastrelený na Prašnom moste 21.3.1942** (asi 100 m od budovy prvého slov. veľvyslanectva v Prahe v roku 1993). K omylu došlo asi prekladom Prašný most (miestna časť v Prahe 6) a zámenu pri preklade Prašný most – Pražský most. (*Asi najlepšie spracovanie smrti kpt. V. Morávka priniesol časopis Fakta & svědectví 3/2011 – M. Šiška -Výstřely na Prašnem mostě, str. 14-17*)

186 - poručík Bartoš je najvyššia šarža - správne **nadporučík**, po akcii CANONBURY (bombardovanie plzeňskej Škodovky v 4/42) sa veliteľom parašutistov v Prahe stal npor. Opálka. Podľa kmeňového listu bol Bartoš povýšený na npor. 7.3.1941, na kpt. jazdectva 28.12.1941 - dňom vyslania na akciu, na kpt. jazdectva znovu 1.9.1945, na škpt. in mem. 17.7.1948 Opálka npor. – 25.10.1941, kpt. 13.9.1945, škpt in mem. 1.12.1945, od roku 2002 plk. in mem.

222 - "práskajú prvé výstrely" - azda najviac omylov. R. Heydrich a jeho šofér Klein kvôli poruchám na pištoľiach **vôbec nevystrelili!** Podľa Panwitzovej správy sa na mieste atentátu našli len nábojnice 7,65 mm, teda z Coltov 1903 Pocket 32ACP (Kubišovho a Gabčíkovho), žiadna strelba z koltov 9 mm! (*Kolty sa neskôr našli medzi 11 pištoľami v kostole Karla Boromejského*).

232 - poručíkom Opálkou - správne **nadporučíkom** Opálkou

236 - úmrtie Heydricha o pol piatej - správne **o pol ôsmej** (4.6.1942)

240 - plukovník Opálka - správne **nadporučík** Opálka

245 - Čurda býva u svojej matky v Kolíne - správne v **Starej Hline pri Třeboni**

Vladimír GAJDOŠ
KVVV Praha

Ilustračné foto: Handley-Page Halifax

Čriepky z histórie vojenských výsadbárov

Myslím si, že o tarasnici vz. 21 a o službe s ňou treba napísať zopár slov pre kolegyne -nevojačky a mladších kolegov, ktorí tarasnice nezažili na vlastnej koži, nakoľko tieto "vraj" ľahké zbrane boli z výzbroja výsadbkového vojska vyradené v roku 1967. Nahradené boli bezzáklzovým 82 mm kanónom Bzk vz. 59 alebo pancierovkou RPG 75.

Ako vidieť z horeuvedeného popisu má tarasnica o. i. na hlavni pripevnené jarmo (ojku) z ocelevej trubky, podvozok s dvomi kolieskami a nosné remene. Podľa mienenia bývalých vojakov základnej služby, strelcov a nosičov munície má táto zbraň prvé dve vyššie

uvedené časti len preto, aby sa plne využívali nosné remene. Zbraň sa nosila buď na bruchu alebo ramene. Keďže ako je medzi nami paragánmi dosť známe, výsadbár buď beží alebo leží a keď leží tak sa zakopáva. Tak si s ňou užili títo

"nešťastníci" veľa „srandy“. Počas zrýchlených presunov zbraň z pôvodných 20 kg a nosidlá munície o váhe 3,6 kg jednej strely avšak krát osem priam brutálne oťaželi. A potom keď ležali a zakopávali sa musel byť okop min. dva krát väčší ako pre strelca s SA 58, či ostrel'ovača. Ich velitelia to však videli z iného uhľa pohľadu. Tvrdili, že tarasnica ťahaná po teréne hrkoce a štrngoce a výsadbári v tyle nepriateľa nie sú

žiadny "sklenkáři", ktorých počuť široko-d'aleko.

A na záver môjho príspevku malá perlička: kolegu Ing. Júliusa Perpitsa som spoznal počas výkonu ZVS u 71. výsadbkového práporu ako zanieteného ženistu. Pri akejkoľvek príležitosti presviedčal nás, mladších veliteľov čiast absolventov ŠDZ-ty, že ženista je najdôležitejší špecialista výsadbkového vojska. Tvrdil, že nie je umenie objekt postaviť, čo už za Márie - Terézie dokazovali liptovskí murári pri budovaní Budína a Pešti, ale umením je, tento objekt krásne zdemolovať. Pre túto jeho „posadnutosť“ sme mu udelili akademický titul "magister ženie."

Ladislav Haverla, člen O -KVV Banská Bystrica
Ing. Vladimír Gajdoš, člen KVVV Praha - foto

Plán práce na rok 2011

1. Banská Bystrica – kladenie vencov pri príležitosti 66. výročia oslobodenia mesta sovietskou a rumunskou armádou - marec
2. Nulté kolo športovej všestrannosti O-KVV Banská Bystrica, Športová strelnica Sekier vo Zvolene – máj
3. Stretnutie generácií KALIŠTE 2011 – august
4. Letisko Lučenec – Boľkovce – júl - august
5. Banská Bystrica – august - oslavy 67. výročia SNP
6. Obec Badín – stretnutie pri pamätníku II. paradesantnej brigády - september
7. Výstup na Poľanu k pamätnému miestu havárie Li-2 s príslušníkmi II. paradesantnej brigády – október

Účasť na akciách, ktoré organizujú iné kluby - podľa doručených pozvánok

- plán činnosti O - KVV SR Žilina a Bratislava

Výročná členská schôdza

február 2012

Ďalšie aktivity:

1. Spolupráca s Klubom vojenských dôchodcov Banská Bystrica
2. Spolupráca s Oblastným výborom SZPB Banská Bystrica
3. Rozvíjanie spolupráce s ďalšími KVV SR a KVVV ČR

Poznámka:

Plán činnosti sa dopĺňa v priebehu roka podľa ďalších návrhov predsedu a členov klubu. Termíny akcií sa upresňujú podľa príslušných informácií.

Stručná informácia zo zasadnutia predsedníctva KVV SR v Žiline dňa 7. 3. 2011

Predseda referoval o priebehu výročných schôdzí oblastí Žilina, Banská Bystrica, Prešov, Bratislava a Mestskej pobočky Martin.

Veľmi potešiteľný je fakt, že schôdze boli veľmi starostlivo pripravované aj čo do prostredia, aj čo do obsahu. Prednesené výročné správy boli plnohodnotné, konkrétne a vecné. Atmosféra skutočne priateľská a všeobecný pocit bol veľmi priaznivý (k čomu v nemalej miere prispeli mimoriadne kvalitné a bohaté pohostenia).

Pozoruhodný je ročný členský poplatok 10 Eur v B.B. V Bratislave boli aj zástupcovia Prostějova, Zlína, Prahy, Liberca, Holešova, Banskej Bystrice, Šumiaca. Bola bohatá tombola; došlo k výmene predsedov. Nesmierne pracovitého a výborného organizátora Ing. Lacka Hrehu vystriedal Ing. Dubeň, ktorý veľmi spoľahlivo pracoval doteraz v iných funkciách.

Lackovi Hrehovi patrí úprimná vďaka za doterajšiu veľmi záslužnú prácu a Ing. Dubeňovi všetci želáme mnoho síl a optimizmu v novej funkcii. Zástupca Holešova žiada všetkých predsedov oblastí, aby informovali svojich členov ktorí slúžili v Holešove k účasti na tamom zraze. Účasť je však otvorená všetkým. Kol. Chromek oznámil, že stretnutia na Starých Splavoch a v Liberci (Memoriál ZVV a Š. Baniča) budú v rôznych termínoch. Letecký deň je premiestnený z Piešťan do Trenčína (28. a 29. 5. 2011). Kol. Minkiewiczová vyjadrila vďačný vzťah českých kolegov k Slovensku ;prekvapujúce je, že pražáci sú de facto bezdomovci... Paľko Franík prosí o zasielanie príspevkov do Červených baretov. Závideniahodná je účasť viceprimátora Martina a starostky Koštian na VČS v Martine. Ďalej predseda upozorňuje na blížiaci sa Memoriál Jozefa Gabčíka s nutnosťou urgentného nadviazania spolupráce s 5. PŠU. Predseda navrhuje termín Stretnutia 2012 na 22.-24.8.2012 a nutnosť zabezpečovania financií. V dňoch 3.- 5. 6. 2011 bude asi posledné stretnutie v Starých Splavoch.

Z výročných členských schôdzí oblastných KVV SR

Niekoľko fotografií potvrdzuje, že výročné členské schôdze našich oblastných KVV mali peknú účasť a priateľskú atmosféru.

Tieto štyri snímky dokumentujú atmosféru počas diskusie na našej výročnej členskej schôdzi, ktorá sa konala v priestoroch Spoločenského klubu Veliteľstva vzdušných síl OS SR vo Zvolene.

Nasledujúce dve fotografie sú z výročnej členskej schôdze Oblastného KVV Bratislava, ktoré pre nášho Spravodajcu doručil kolega Laco Haverla, ktorý sa ako jej hosť zúčastnil. Na spoločnej fotografii je Laco (zľava) s plk. v. v. Milanom Vaiglom, býv. veliteľom 71. výsadkového práporu a s Ing. Vladom Gajdošom plk. v. v., členom KVVV Praha.

Kolega Vlado Gajdoš z KVVV Praha v krátkosti napísal: Na VČS KVV Bratislava dňa 5.3.2011 konanej v Ivánke pri Dunaji, bola udelené väčšiemu počtu členov medaila/plaketa J. Baniča, so stužkou – modrá/biela/červená/biela/modrá. Pri príležitosti 15. výročia vzniku KVV BA boli už v minulosti udelené pamätné medaily klubu. V minulosti sa udeľovala i medaila J. Gabčíka. Ich nositelia nosia stužky na klubových sakách. Zastavil by som sa pri stužkách. Väčšinou ide o kombináciu farieb slovenskej národnej trikolóry, teda biela, modrá, červená. V poslednom období sa „roztrhlo vrece“ s rôznymi vyznamenaniami, rádmi, medailami, pamätnými medailami, plaketami, odznakmi so stužkami. Medaila Jozefa Gabčíka – stužka vo farbách trikolóry – biela/modrá/červená. Existuje asi 5 ďalších iných medailí (i v ČR) s rovnakou stužkou. Pamätná medaila pri príležitosti 15. výročia založenia KVV BA. Stužka – červená/modrá/biela/modrá/červená. A pozor – medaila SNA gen. M. R. Štefánika – stužka červená/modrá/biela/modrá/červená, teda identická ako „bratislavská“! Nositelia medaile SNA sú napr. E. Tencer, V. Zámečník, Š. Rychtarčík, I. Nemček, D. Domský, J. Major, P. Gdovin a ďalší. Takže stojí za zamyslenie do budúcnosti, použiť na stužkách i iné farby symbolizujúce parašutizmus – modrú, žltú, bielu a iné. Kluby by nemali zabúdať ani na svoje zástavy. Jednotlivci, členovia klubov už nebudú, ale zástava/prápor klubu, s medailou na zástave, ako ocenenie činnosti klubu, zostane i pre ďalšie generácie. Držiteľov vyznamenaní a medailí by som ešte rád upozornil na **nosič stužiek medailí a vyznamenaní** (v angličtine Ribbon Mounts). Prakticky ide o kovové koľajničky, do ktorých sa stužky upevnia a na saku pôsobia esteticky. Nosiče sú pre 1 – 50 stužiek (max. 3 stužky vedľa seba) a dajú sa jednoducho od saka odopnúť.

Výročnej členskej schôdze Oblastného KVV Trenčín sa zúčastnil náš predseda Vlado Kavický. Fotografie sú z webovej stránky <http://klubvtn.info/paragan.htm>. Podrobnejšie informácie

o priebehu týchto výročných členských schôdzí sú na webových stránkach – vyššie uvedená oblasti KVV Trenčín a oblasti KVV Bratislava je v Červených baretoch číslo 1 z 5.3.2011.

Okružle životné jubileum v uplynulých dňoch minulého roku oslávil

65 rokov

Ladislav Haverla

20.12.

a v uplynulých dňoch tohto roku oslávil kolegovia

75 rokov

Ing. Vladimír Zámečník

12.3.

Milan Sucháň

30.3.

70 rokov

Mgr. František Lacko

29.4.

Blahoželáme.

Záverom

Toto číslo nášho Spravodajcu, ako som písal v úvode sa rodilo ťažšie, ako minuloročné čísla. Nebolo to spôsobené nedostatkom materiálov, skôr naopak. Preto, aby Spravodajca nevyzeral ako brožúrka s návodom nejakého technického prostriedku, rozhodol som sa, že dodržím maximálny počet desať strán. A úplne nakoniec chcem pripomenúť kolegom nášho klubu, aby nezabudli na členské za rok 2011 a aj tí, čo neuhradili členské za rok 2009 a 2010.

Ivan Bartoš

